

ПРОЛОГ

Цього вечора мене вб'ють.

Блискавка, яка вдарила поблизу, освітила вітальню моєї маленької хатинки, де мені доводилося ночувати та де незабаром обірветься моє життя. Я ледве можу розгледіти дерев'яну підлогу та на частку секунди уявляю своє тіло, розпластане на цих дошках у червоній калюжі крові, яка розтікається піді мною нерівним колом, просочуючись у деревину. Розплющені очі дивляться в порожнечу, а з напіврозтулених уст стікають краплі крові.

Ні. Ні.

Не сьогодні.

Щойно в кімнаті потемнішало, я почала навпомацки підійматися з дивана. Буря сильна, але не настільки, щоб пошкодити електромережу. Ні, це точно справа чийось рук. Цей хтось уже забрав одне життя сьогодні, і я наступна.

Усе розпочалося з простої роботи служниці, а зараз усе може закінчитися моєю кров'ю на підлозі кімнати.

Дочекавшись нового спалаху блискавки, я попрямувала до кухні. У мене немає жодного плану дій, але в кухні багато потенційної зброї. Окрім набору ножів, навіть виделка може стати в пригоді. З ножем у мене більше шансів вижити.

У кухні великі панорамні вікна, тому тут проливається більше світла, ніж в інших кімнатах. Намагаючись побачити шлях, я спотикнулася об кухонну стійку та,

ступивши декілька кроків, послизнулася на кривому лінолеумі й розпласталася на підлозі. Від болю в лікті в очах забриніли сльози.

Правду кажучи, сльози й до цього стояли в моїх очах.

У спробі звестися на ноги розумію, що підлога на кухні мокра. З черговим спалахом блискавки я усвідомлюю, що мої руки в багряних плямах. Це точно не вода або розлите молоко.

Я послизнулася на крові.

Я сиджу на підлозі кілька секунд, роздивляючись своє тіло. Нічого не болить. Я досі ціла. А отже, кров не моя.

Поки що не моя.

Ворушися. Негайно. Це твій єдиний шанс.

З другої спроби мені вдалося звестись на ноги. Діставшись кухонного столу, відчуваю певне полегшення після контакту з холодною твердою поверхнею. Пробую намацати блок ножів, його ніде немає. Куди ж ти подівся?

І раптом я чую кроки, що наближаються. У темряві ще нічого незрозуміло, але я майже впевнена, що вже не сама на кухні. Усім своїм тілом я відчула, як пара очей упирається в мене.

Я точно не сама.

У мене завмерло серце. Я схибила, недооцінивши дуже небезпечну жінку.

І тепер я заплачу найвищу ціну.

ЧАСТИНА ПЕРША

ЗА ТРИ МІСЯЦІ ДО ЦЬОГО

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ. МІЛЛІ

Після години прибирання кухня Ембер Дегроу майже блищить.

Але, наскільки я знаю, Ембер харчується лише в сусідніх ресторанах. Тому загалом байдуже. Готова побитися об заклад, вона не знає, як користуватися своєю модною духовкою. У неї величезна гарна кухня з найсучаснішим обладнанням, яким вона точно ніколи не користувалася. Мультиварка, рисоварка, фритюрниця і навіть якийсь *дегідратор* — усе це є на її кухні. Здається дещо суперечливим, що людина, яка має вісім різних зволожувальних кремів у ванній кімнаті, також володіє дегідратором, але хто я така, щоб робити висновки?

Гаразд, усе ж *трішки* зроблю.

Я обережно відмила все це новеньке обладнання, помила холодильник, розставила гору посуду й віддрала підлогу. Все, що мені залишилося, це розібрати гору брудної білизни — і пентхаус Дегроу буде чистим як сльоза.

— Міллі! — долинає задиханий голос Ембер на кухню, і я витираю піт з чола тильною стороною долоні. — Міллі, *де* ти?

— Тут! — я відповіла. Попри те, що цілком очевидно, де я. Помешкання, яке становлять дві окремі квартири, об'єднані в одну, було великим, але не настільки, щоб там неможливо було знайти мене. Якщо я не у вітальні, я майже достеменно на кухні.

Ембер заходить у кухню, як завжди, з бездоганним виглядом, та вбрана в одну зі своїх численних дизайнерських суконь. Ця — зі смужками, як у зебри, та глибоким V-подібним вирізом і рукавами, що звужуються на її тонких зап'ястках. Вона вдягла її з черевиками з таким самим візерунком. Попри те, що Ембер, як завжди, мала шикарний вигляд, виникали думки: варто робити їй компліменти, чи радше полювати на неї.

— Ось ти де! — сказала вона з нотками звинувачення, ніби я не на своєму місці.

— Я вже майже завершила, — відповіла я, — Лише закінчу прати і...

— Взагалі-то, — перебила мене Ембер, — Мені потрібно, щоб ти залишилася.

Мене пересмикнуло. Я прибираю для Ембер двічі на тиждень, але також виконую й інші її доручення, зокрема нянчу її дев'ятимісячну доньку Олівію. Я стараюся бути поступливою, оплата фантастична, але вона зазвичай пізно попереджає про роботу. Таке відчуття, що вся робота нянею тут відбувається за принципами службової необхідності, і я маю дізнаватися про неї не раніше ніж за 20 хвилин до, власне, початку моєї роботи.

— Я записана на педикюр, — каже вона з усією серйозністю, ніби їде до лікарні на операцію серця. — Ти маєш приглянути за Олівією, поки мене не буде.

Олівія — солодка дівчинка. Зазвичай я абсолютно не проти посидіти з нею. Насправді є моменти, коли я готова чіплятися за будь-яку можливість, щоб заробити трохи грошей, особливо за підвищену погодинну ставку, яку платить мені Ембер, та яка допомагає мені мати дах над головою й харчуватися не зі смітцевого бака. Але не сьогодні.

— У мене заняття за годину.

— Ох, — нахмурилося обличчя Ембер, проте за секунду стало знову беземоційним. Останнього разу, коли я була тут, вона розповіла мені про статтю, в якій ідеться, що посмішка та насупленість є основними причинами появи зморщок, тож вона намагається тримати вираз свого обличчя якомога нейтральнішим. — Ти не можеш не піти? Вони не записують лекцій? Чи, можливо, є текст уроку?

На жаль. Ба більше, я вже пропустила два заняття через пізні прохання Ембер наглянути за дитиною. Я намагаюся здобути вищу освіту, і мені необхідно отримати хорошу оцінку з цього заняття. І загалом мені подобається предмет. Соціальна психологія доволі захоплива. Ще й прохідний бал має вирішальне значення для мого диплома.

— Якби це не було важливо, то я б не просила, — сказала Ембер.

Її розуміння значення слова «важливо» відрізняється від мого. Для мене «важливо» випуститися з коледжу та здобути ступінь соціального робітника. Взагалі не розумію, чому педикюр для неї такий важливий. Ще ж досі зима. Хто взагалі дивитиметься на її ноги.

— Ембер, — починаю я.

Немов за командою, з вітальні пролунав пронизливий плач. Попри те, що я сьогодні прийшла поприбирати, я завжди наглядаю за Олівією, коли перебуваю тут. Ембер водить її на ігровий майданчик тричі на тиждень, та весь інший час вона ніби хоче передати відповідальність за Олівію комусь іншому. Вона раніше скаржилася, що пан Дегроу не дозволяє найняти няньку на постійній основі, оскільки вона сама ніде не працює, тому Ембер розділяє цю роботу між низкою няньок, але переважно її виконую я. Хай там як, Олівія була в манежі, коли я починала